

УДК 821.161.2-311.7(19)
821.161.2-31.09(71)

Л.В. Йолкіна

Образ Івана Мазепи в романістиці Богдана Лепкого та Леоніда Полтави

У статті окреслено основні засоби творення образу Івана Мазепи в романі-епопеї Богдана Лепкого «Мазепа» та історичному романі Леоніда Полтави «Тисяча сімсот дев'ять». Виявлено елементи романтизації та широкий спектр засобів, що розкривають багатогранність постаті гетьмана у творі Богдана Лепкого та елементи, які формують уявлення про документальність постаті Мазепи, у Леоніда Полтави. Визначено спільні риси творів, що сприяють розкриттю патріотичних мотиваторів, якими керувались обидва автори.

Ключові слова: Мазепа, Богдан Лепкий, Леонід Полтава, сюжетні лінії, засоби творення образу.

Larysa Yolkina Peculiarities of Ivan Mazepa image in novels by Bogdan Lepkyj and Leonid Poltava

The article analyses the main means of Ivan Mazepa image formation on the level of out of plot elements, plot steps, the functioning of other images historical novels by Bogdan Lepkyj and Leonid Poltava. The main attention was paid on the functioning of given image in text.

The series of historical novels devoted to Ukrainian hetman Ivan Mazepa takes a special place in Bogdan Lepkyj's creative work. Both peculiarities of historical events description and specific features of historic truth with the author's conjecture in the novel "Mazepa" have been analyzed. The plot of the story characteristic features of the protagonist's image.

The article focuses on the significance of the figure of Ivan Mazepa in the history of Ukrainian people in the period of national renaissance. The greatest interest causes the interpretation of the Hetman person by Bogdan Lepkyj, who departed from an established tradition in Western literature portray Mazepa as a romantic hero, captured mainly their love stories. Writer shows him as a statesman and a man who manages his personal life to subdue the supreme interests.

Determined that the novel "1709" by Leonid Poltava contains two storylines that reveal mental and political pictures of Ukraine the end of XVII – the beginning of the XVIII centuries. The image of Ivan Mazepa as a political figure presented with the maximum precision, and the image of

the people romanticized. Leonid Poltava, writing a work, used archival and historical sources that have strengthened the historical and art truth of the novel.

Keywords: *Mazepa, Bogdan Lepkyj, Leonid Poltava, formation of image, portrait.*

Постановка наукової проблеми та її значення. В історії України, зокрема гетьманської доби, було багато визначних постатей, серед яких найяскравіша постать Івана Мазепи. Саме йому не бракувало національної гідності, стремління до того, щоб поставити свій народ нарівні з іншими – незалежно. Довкруги цієї визначної історичної особи й досі точиться чимало суперечок, але безсумнівним залишається те, що Мазепа був високоосвіченою людиною, талановитим політиком, мудрим дипломатом.

Така неординарна особа привернула до себе увагу письменників: романтичний образ у поемі Байрона; герой, спадкоємець ідей Богдана Хмельницького в К. Рилеєва; зрадник у О. Пушкіна; гармонійна особистість у Б. Лепкого; образ національного героя, що виступив проти деспота, у В. Сосюри, видатний політичний діяч у Леоніда Полтави.

Уже з цього переліку бачимо, що кожен з авторів по-своєму розкриває постать великого гетьмана. У статті порівнюємо специфіку моделювання образу Івана Мазепи Богданом Лепким («Мотря» (I, II – 1926 р.), «Не вбивай» (III – 1926 р.), «Батурич» (IV – 1927 р.), «Полтава» (V, VI – 1928 – 1929 рр.), «З-під Полтави до Бендер» (VII – 1955 р.) та Леонідом Полтавою («Тисяча сімсот дев'ять» (1961 р.)).

Аналіз досліджень цієї проблеми. Образ гетьмана в пенталогії Богдана Лепкого розглядався багатьма науковцями як детально, так і побіжно (Д. Берегова, С. Бородіца, Я. Гординський, С. Жила, П. Кралюк, Р. Млиновецький, Є. Пеленський, В. Погребенник, Ф. Погребенник, Р. Радишевський, С. Смаль-Стоцький, Н. Стрілець В. Сокол, В. Шевчук та ін.). Твір же Леоніда Полтави в цьому аспекті ще потребує детального аналізу, хоча вже в цій ділянці дещо зрушилося за останні десятиліття

(статті Л. Йолкіної та О. Чернобаєва). Водночас, слід зауважити, що порівнянню ці тексти не піддавалися.

Мета і завдання статті. Маємо на меті лише з'ясувати та порівняти специфіку формування образу Івана Мазепи в зазначених вище текстах Богдана Лепкого та Леоніда Полтави.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Традиційним для помежів'я ХІХ–ХХ ст.ст. було зображувати романтичні пригоди молодого Мазепи. Та українські письменники, зокрема Богдан Лепкий та Леонід Полтава, зважаючи на національні інтереси, концентрували свою увагу на державницькій позиції гетьмана. Важливим фактом є те, що в пенталогії «автор звернувся до останніх років гетьманування Івана Мазепи, які стали фатальними для самого гетьмана й для України. На питання "Чому ідея незалежності зазнала поразки?" Б. Лепкий намагався відповісти на сторінках трилогії, але не просто описуючи події й факти історії» [1]. Митець відтворив драматичну епоху гетьманування Мазепи на основі історичної літератури та першоджерел. На переконання Ф. Погребенника, письменник «відійшов від усталеної в західноєвропейській літературі традиції зображувати Івана Мазепу як романтичного героя, захопленого переважно своїми любовними історіями» [8, с. 44.]. Науковець стверджував, що письменник показав гетьмана «як державного діяча, політика й дипломата, який своє особисте життя зумів підпорядкувати вищим інтересам» [8, с. 44.]. На думку Т. Литвиненко, Б. Лепкий розкриває образ Мазепи, вдаючись до аналізу суспільно-політичних реалій змальованого часу [7], натомість М. Жулинський уважає, що постать гетьмана автором романтизована [2].

Леонід Полтава, на відміну від Б. Лепкого в «Мотрі», не вдається до розлогих епізодів з широкими діалогами. Уже перші рядки твору динамічні й демонструють, що українство на межі ХVІІ–ХVІІІ ст.ст. за своїм світоглядом поділяється на дві групи: на тих, що дбали про інтереси власного господарства, та тих, що уболівали за долю України. «Тоді як

Гармаші найбільше переймаються тим, що у них «вкрали плуга», Вовка хвилює, що «за нашого гетьмана вже скоро і душі почнуть красти» [9, 12]. Лише Мазепа як новообраний гетьман спромігся повернути козакам віру та підняти індивідуаліста-землероба на боротьбу за національні інтереси.

У романі «1709» органічно переплітаються дві сюжетні лінії – Мазепа та народу. Відповідно головні герої – гетьман і народ. На відміну від розлогого й багатого на позасюжетні елементи твору Б. Лепкого, цілісності роману Леоніда Полтави «сприяє зовнішня композиція – короткі епізоди-розділи, котрі непомітно, як у кінематографі, переносять нас то на хутір, то в царські палати, то до місця воєнних дій... Автор використав прийом сконденсованого часу: змалював події від початку гетьманства Івана Мазепа до поразки в Полтавській битві» [3, с. 72]. У присвячених народному життю розділах історичні події подано окремими шкідцями, а окремі побутові сцени – розлого. Так, Леонід Полтава переніс вагомі події в житті України в площину буднів цілої нації. А от в епізодах, присвячених Мазепі, основну увагу автор зосередив на постаті гетьмана, розкрив основні його риси як політика-державотворця.

У романі «1709» образ гетьмана розкривається поступово: візит до юного Петра I, спілкування з дипломатами, воєначальниками, наближеними особами. Кожен епізод – нова грань його вдачі: мудрість, дипломатичний хист, європейськість, освіченість, наполегливість. Леонід Полтава підкреслено називає його учнем Макіавеллі.

Наратор у романі «1709» шукає в читачеві одностудця, активізує його увагу: «Можливо ви вже впізнали...», – звертається до уявного співрозмовника. Хоч він і усезнаючий, та думки своєї не нав'язує, розповідає про відомі йому події, інтригує утаємниченістю.

Гетьман Б. Лепкого – патріот, політик, державний діяч, освічена особистість і водночас людина зі своїми почуттями й стражданнями. Він тонкий естет: «Гетьман був мистець

провадити танці [...] затримав легкість рухів, почуття темпу й розуміння, що краса танцю не засновується на розгуканих скоках, лиш на зіспокоєнню руху зі звуками в одну мистецьку настроєву цілість» [5, с 157]. Леонід Полтава, фактично, дотримується такої ж лінії, та не зосереджується на почуттях і стражданнях – вони лише окремі шкіци. Так, зокрема, інформація про ніжне кохання Мазепи до Мотрі (яке досить розлого змальоване в Б. Лепкого) ненав'язливо вплітається в розповідь лише двома реченнями й додає героєві романтичних рис: «Багато корив Іван Мазепа жіночих сердець, та ні одно не покорило його. Аж Мотря стала для Мазепи тим святом, що його судилося зазнати мужчині тільки раз у житті» [9, с. 62].

В іншому епізоді Леонід Полтава підкреслює звичайну людську чутливість Мазепи. Коли кінь у поході зламав ногу і його належало пристрелити, то гетьман, «що за свій вік бачив немало крові, відвернувся, помітивши, як козак націлюється пораненому коневі в голову, вдарив нагаєм свого гнідого й вибився наперед, аж до сотні передової стежі» [9, с. 64].

Гетьман у романі-епопеї постає досить зримо, адже митець значно доклався й до вивчення портретних зображень Мазепи. «Варто згадати також про те, що Б. Лепкому належать кілька портретів І. Мазепи. Це, зокрема, копія з портрета великого гетьмана роботи О. Куриласа, зроблена письменником для церкви Святого Михаїла с. Жовчів (Рогатинський р-н, Івано-Франківської обл.) на прохання о. П. Смика, чоловіка його двоюрідної сестри» [10]. Та все ж у пенталогії автор більше приділяє увагу психологічному портрету: «Його обличчя, звичайно блідаве, ніби зі слонової кості, паленіло. Між бровами зарисувалася характеристична складка, уста затялися, вус нервово тремтів. "Здорові були!" – сказав, не підводячи задуманих очей, перейшов хату і вступив у свою спальню. Кендзеровський заніс за ним туди кирею і шапку, замкнув двері і вийшов до старшин [...] Гетьман дуже вважав на товариські форми. Хоч як був іноді стурбований, а може, й лихий, а все ж таки зі старшинами чемно і ввічливо вітався. А тепер він перелетів

через кімнату як вітер, і тільки його сап'янці проскрипіли, аж, здавалося, долівка під ногами застогнала» [5, 16].

Леонід Полтава постійно акцентує увагу на портреті гетьмана, який є то суто фотографічним (у цьому разі читач простежує часові зміни й має змогу усвідомити велич постаті українського керманіча), то психологічним (аби читач міг відчувати значимість ситуації). Але відбувається це інакше, ніж у Богдана Лепкого, – з акцентом на документальності образу. Письменник пропонує різні ракурси портретів: авторське сприймання, погляд інших персонажів тощо. Очима Жана Балюза читач бачить Мазепу тричі. Уперше – ще юного «у варшавському дворі»: «Ян Мазепа, високий і стрункий, з буйним волоссям, що обрамлювало бліде чоло [...] пальці його руки – білі, тонкі й довгі, випещені, як у панни, а міцні, наче в пруського рейтара» [9, с. 43]. Не змінюється його бачення й у 1704 році при зустрічі з гетьманом у Києві: «Стрункий, підтягнутий, пещена рука на ріжку стола; малиновий гетьманський жупан був розшитий на грудях золотом, а золоті стяжки блискали самоцвітами. Гетьман був поважного віку, сивий, очі трохи запали, але горіли молодим блиском. Однак його струнка постать не зраджувала років, тільки на чолі лягла печатка бурхливого життя та й великих турбот. Сиве волосся не старило обличчя гетьманові, а радше додавало якогось чару. Такій людині можна було дати і сороківку, і сімдесятку; можна було сказати, що це – обличчя вояка, і так же безпомилково – політика, вченого, поета» [9, с. 45]. А в листі (оригінал листа зберігається в Національній бібліотеці в Парижі, про що автор сам зазначив у коментарі) посланець пише: «Володар Мазепа вже поважного віку, мабуть, на десять років старший від мене; вигляд має суворий, очі блискучі, пальці рук тонкі й білі, немов жіночі, але тіло його міцніше від німецького рейтара» [9, с. 47]. Таким самим поважним гетьман постає й в епізоді візиту до Москви перед зустріччю з юним царем Петром: «Першим зіскочив із своєї карети на землю сам гетьман; двоє козаків даремно хотіли його підтримати. Він – стрункий, гострозорий, з високим білим чолом, зодягнений у

блакитний жупан із золотими застібками біля шиї, – здавалося, ніяк не почував втоми після далекої дороги» [9, с. 21]. Леонід Полтава раз-у-раз описує шляхетність і красу, молодечу завзятість Мазепи. Митець передає своє захоплення героєм і через автора, і через мову персонажів. Так, один із сотників, вільно спілкуючись з І. Мазепою, зауважив: «А я й не знав, що ти такий молодий! [...] Слава Богу!» [9, с. 97]. Virизьблена в такий спосіб постать правителя засвідчує і його велич, і велич ідеї, носієм якої він був.

Про неординарність гетьмана свідчить і його високий рівень освіти. Автор акцентує ґрунтовне знання гетьманом низки іноземних мов. Так, Мазепа «добірною московською мовою» відповів на привітання [9, с. 22], виголошував тости на честь царів «добірною російською мовою, не вплутавши ні одного українського слова» [9, с. 24], Жану Балюзу «відповів на привітання також латинською мовою» і далі до нього «обізвався по-польському» [9, с. 45]. А Балюз у листі розповів про освіченість Мазепи так: «Він любить прикрашати свою розмову латинськими висловами і справді у знанні цієї мови може легко суперничати з нашими найкращими отцями-езуїтами. Взагалі його мова вибаглива та добірна [...] При його дворі є два лікарі-німці, із ними він розмовляє по-німецьки, а з майстрами- італійцями [...] говорить по-італійському. Я розмовляв із володарем України польською і латинською мовами, бо він твердив, що не дуже добре володіє французькою, хоч оповідав мені, що бував у Парижі [...] Я сам бачив у цього мудрого володаря французькі й голландські часописи» [9, с. 47]. Такими заувагами рясніє роман. Жан Балюз допомагає авторові розкрити європейськість Івана Мазепи та показує Україну як європейську державу: «Закінчивши побіжне ознайомлення з бібліотекою, Жан Балюз несподівано для себе сконстатував, що він, ще не добравшись до Варшави, – уже потрапив в Європу» [9, с. 44].

Обидва автори застосовують розмаїття прийомів розкриття образу, зокрема, щоб підкреслити європейськість гетьмана, Леонід Полтава подає опис інтер'єру замка в Батурині: велику залу прикрашали портрети чужоземних

монархів, у меншій залі знаходилась велика бібліотека, у якій були книги Горация, Вергілія й Овідія в оригіналі, а також повне зібрання праць Макіавеллі, слов'янська література тощо. Різномасштабне порівняння України та Московії, замка гетьмана й палацу царя, оточення Мазепи і Петра I дає підстави говорити про антагонізм «європейської культури» України та «ростучого Московського гібридного царства» [9, с. 43], гетьмана-державника і царя-загарбника.

Реалістичності змалювання постаті гетьмана Леонідом Полтавою сприяє й притаманний його прозі документалізм. Складається враження, що автор намагався максимально точно реконструювати добу. Він звертається до архівних джерел, зокрема в текст введено уривки зі згаданого вище звіту Жана Балюза про перебування в Батуринському замку та переговори з гетьманом Мазепою, фрагменти з роменського Маніфесту Карла XII, листа Мазепи до полковника із Стародуба, глухівського Маніфесту Петра I, цитата зі статті, яка була вміщена 21 вересня 1709 року в «Gazette de France» й стосувалася липневих подій того самого року в Україні. У такий спосіб митець створює реалістичні картини, у яких максимальне узагальнення і яскрава типізація набувають чітко окреслених форм, а постать гетьмана виразно індивідуалізується. Розповідь про події, що розгортаються в романі, проливає світло на сутність реальних історичних подій 1709 року, на ті чинники, які зумовили союз Івана Мазепи з Карлом XII, а також на шляхи формування цього союзу. Дипломатичний хист Мазепи, його політичний досвід письменник розкриває поступово. Перший яскравий епізод – приїзд гетьмана в Московію і зустріч з юним Петром. Сивочолий Мазепа постає і як дипломат, і як тонкий психолог, котрий добре знає, чим можна розворушити душу молодого царя: дарує йому дамаську шаблю, розповідає про Європу... І досягає великого успіху, бо несподівано цар до гостя «звернувся не як самодержавець до васалю, а як учень, певний своїх здібностей» [9, с. 27]. Далі в романі дипломатичний хист Івана Мазепи розкривається в епізодах спілкування з Жаном Балюзом та посланцями інших

держав («говорить мало, воліє більше слухати», «від цього володаря не зміг витягнути нічого певного [ідеться про політичне становище. – Л. Й.]», «він належить до людей, які воліють мовчати, або говорити, нічого не кажучи»). Та навіть своєю мовчанкою Іван Мазепа дає зрозуміти співбесідникові, «що він ледве чи любить московського царя» [9, с. 47]. Автор відкрито говорить про всі перепони, на шляху Мазепи-політика, який боровся за свободу свого народу.

Кожна зустріч Мазепи з Петром I та російськими вельможами стає новим доказом прагнення гетьмана виступити проти Московського царства в союзі зі шведським королем. Для підсилення цього враження, як і загалом для формування образу Мазепи, Леонід Полтава в романі часто використовує позасюжетні елементи. Не бракує в тексті авторських відступів, у яких постійно додаються шкіци до портрету Мазепи: «Гетьман думав про символи, любив абстрактне мислення: його гостра уява не раз малювала поетичні картини там, де стояв сивий димок від люльок, чи і в голому степу, де тільки вигоріла трава та небо. Молодий він сам писав вірші і тепер щиро опікувався студентами в українських школах, а вже найбільше цинив кобзарів-поетів. Мав з ними турботу – надто вольнолюбний був той народ, різав правду в очі й там, де треба помовчати, – а таки щиро їх любив» [9, с. 28]. Леонід Полтава жодну фразу не залишає «насамоті», кожне судження обов'язково знаходить своє продовження в тексті. Зокрема думка про те, що гетьман опікувався освітою і фінансово підтримував студентів, далі розкривається в розділі «Петро I у Києві» (у розмові між Теофаном Прокоповичем та Стефаном Яворським). У тому самому розділі повідомляється, що на таємне прохання гетьмана кобзарик Ярема своїми піснями пробуджує в народі прагнення волі й ненависть до москалів: «Кинув кобзар золоте зерно на зорану болем ниву душі народної, і пішов далі сирота Ярема вулицями української княжої столиці, і всюди співав він про стару матір Оврамиху та її сина, і всюди зривався пекучий вітер народного гніву» [9, с. 83-87]. Устами сліпого кобзаря проголошує Леонід Полтава вічну славу

гетьманові: «Сто віків співатимуть люди про гетьмана нашого, Івана Мазепу ясновельможного!» [9, с. 175]. Добре усвідомлював Мазепа значення народних співців, а відтак піклувався про них, «заборонив кобзарям іти в бій» [9, с. 171].

Обидва автори довіреною особою гетьмана змальовують Орлика – генерального писаря, з ним Мазепа їздив на секретні зустрічі, йому давав читати послання з дружніх країн.

Найбільше образ Івана Мазепи у творах Богдана Лепкого та Леоніда Полтави розкривається через дії героя, через моделювання його намірів та шляхів ведення складної й небезпечної гри на політичній шахівниці. Автори підкреслюють розважливість гетьмана, уміння передбачити ситуацію. Кожен наступний його крок, здається, продуманий до дрібниць. Так, у романі «1709» гетьман не зустрівся на прийомі з молодим царем – залишив для нього подарунки й завдяки цьому зреалізував свій план знайомства; коли їхав на зустріч з московським царем, пересвідчився в надійності союзників; коли прагнув завоювати довіру народу, посилав кобзарів сіяти вільнодумство й нелюбов до москалів тощо.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Пенталогія Богдана Лепкого й історичний роман Леоніда Полтави демонструють протилежний до європейської традиції погляд на постать Мазепи. Автори сформували образ гетьмана – як мудрого державотворця, досвідченого дипломата, політика європейського рівня, високоінтелектуальної, творчо обдарованої людини, патріота своєї країни. Для розкриття образу Мазепи використані портретні характеристики, характеристики друзів і супротивників, художні деталі та позасюжетні елементи, значну роль відіграє саморозкриття героя в дії. Водночас Богдан Лепкий значно заглиблюється у внутрішній світ гетьмана, а Леонід Полтава прагне документальної точності в зображенні.

У подальших розвідках накреслені напрямні порівняльного аналізу моделей образу гетьмана може розглядатись на рівні змістовому з активним використанням

національно-екзистенційного підходу, що дасть змогу проникнути в сутність змальованих образів і подій.

Література:

1. Бардашевська І. Образ Івана Мазепи в історичній романістиці М. Старицького та Б. Лепкого [Текст]. Електронний ресурс <http://prosvita-ks.co.ua/vishivanka-chislo-4/ibardashevaska-obraz-ivana-mazepi-v-istorichniy-romanistici-m-starickogo-ta-b>
2. Жулинський М. Богдан Лепкий (1872-1941) // Із забуття – в безсмертя / М. Жулинський. – К. : Дніпро, 1990. – С. 81-85.
3. Йолкіна Л. Образ Івана Мазепи у творчості Леоніда Полтави / Лариса Йолкіна // Визвольний шлях. – 2004. – Жовт. – Кн. 10. – С. 71–79.
4. Лавренчук В. Постать Івана Мазепи у світовому письменстві / В. Лавренчук // Дивослово. – 2008. – № 1. – С. 39–43.
5. Лепкий Б. С Мотря: Історична повість. — К.: Дніпро, 1972.— 464 с.
6. Лепкий Б. Мазепа: Трилогія. II. Не вбивай; III. Батурин. Іст. повісті/ Богдан Лепкий. – Львів : Манускрипт. Каменяр, 1991. – 488 с.
7. Литвиненко Т. Прокленуть мене нині, але завтра благословити стануть (Образ Мазепи в однойменній пенталогії Б. Лепкого) / Т. Литвиненко // Дивослово. – 1998. – № 9. – С. 11–13.
8. Погребенник Ф. Богдан Лепкий / Федір Погребенник. – К. : Т-во «Знання», 1993. – 63 с.
9. Полтава Леонід. Тисяча сімсот дев'ять / Леонід Полтава. – К. : Українська видавнича спілка, 2004. – 81 с.
10. Стрілець Н. Портрети гетьмана Івана Мазепи в рецепції Богдана Лепкого [Текст]. Електронний ресурс <http://www.lepkij.te.ua/index.php/uk/statti-ta-uchast-u-konferentsiakh/22-portrety-hetmana-ivana-mazepi-v-retseptsiyi-bohdana-lepkoho>
11. Чорнобаєв О. Специфіка моделювання образу Івана Мазепи в романі Леоніда Полтави «1709» / О. В. Чорнобаєв // Науковий вісник Миколаївського державного університету

УДК 821.161

Ольга Куца, проф., д. філол. наук

Сповідальний автобіографізм Богдана Лепкого (на матеріалі повісті «Казка мого життя»)

У статті розглянуто «поетику пам'яті» автобіографічної повісті Б. Лепкого «Казка мого життя». Концепт автобіографізму проаналізовано у контексті полілогу родинних феноменів, які сформували духовний світ майбутнього письменника. Поінтерпретовано деякі аспекти поетики твору, запропоновано його жанрове окреслення. Казковість обґрунтовано не як генетичний чинник, а як елемент поетики.

Ключові слова: Богдан Лепкий, сповідальність, автобіографізм, поетика, повість-спогад, казковість, реальність.

Kutsa O. Confessional autobiography of Bohdan Lepky (based on memoir story "The Tale of My Life")

The article deals with the poetics of memories in autobiographical texts by Bohdan Lepky. The concept of childhood has been analyzed in the context of family phenomena polylogue, which formed the spiritual world of the future writer. The genre of the text has been defined as memoir story and interpreted in the context of memories studies. It has been summarized that autobiographical narration of Bohdan Lepky is grounded on confession and utter sincerity thus performing autopsychanalytical function. It has been substantiated that "The Tale of My Life" represents texts with two addressees. The prominent aspects of the story poetics have been viewed in details. It has been revealed that the author's style feature (reevaluation of aesthetic values) has been fully implemented in the analyzed memoir story by Bohdan Lepky.

Key words: Bohdan Lepky, confession, autobiography, poetics, memoir story, fabulousness, reality.

Постановка наукової проблеми. Актуальним напрямом сучасних міждисциплінарних досліджень є студії пам'яті. Концепції їх увиразнені уже в працях А. Бергсона, З. Фрейда, Ф. Ніцше та ін. Студії пам'яті у літературі